

det drejede sig om, vilde det ikke være saa overmaade meget, men vi have Erfaring for, at Bordet fanger, og at, naar vi have vedtaget disse stykkevise Lønningsreformer, som vi have givet os saa meget af med her i Rigsdagen, saa har man benyttet dette til at sammenstille det med andre Lønninger, og derved er man sikkert adskillige Gange kommen højere op, end man ønskede. Jeg skal ogsaa gøre opmærksom paa, at da vi, i 1903 var det vist, fastsatte den forrige Lønningslov for Statsbanerne og indførte Tantiemen, var det Forudsætningen, at det Beløb, som de Tjenestemænd, der fik Tantieme under Jernbaneetaten, oppebare, ikke skulde slaas fast som Del af deres Lønning. Men hvad gjorde man nu i Vinter? Man fikerede ganske simpelt efter 4 Aars Gennemsnit den Tantieme, de have faaet, og ansatte den som Del af deres Lønning. Jeg anbefaler altsaa, at man gaar ud fra, at naar vi stemme for Ændringsforslaget til § 1002 i Folketingets Affattelse, forpligte vi os ikke derved i nogen Maade overfor Fremtiden med Hensyn til Lønninger til de Tjenestemænd, som omhandles i dette Lovforslag.

Ordføreren (Sveistrup): Til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) skal jeg sige, at Professor Munch-Petersen i „Ugeskrift for Retsvæsen“ siger om dette Forslag til den borgerlige Retspleje, at der paa Grundlag deraf tegner sig en Procesordning, der staar himmelhøjt over vor nuværende, og hvis Indførelse derfor maa betegnes som saare ønskelig. Han er i det hele taget glad ved, at Justitsministeren ikke har nøjedes med at indføre smaa Reforme. Jeg skal, da jeg nu har Ordet, bemærke, at da i Efteraaret 1906 Justitsministerens Forslag til Retsplejen fremkom, udtalte de socialdemokratiske Provinsblade, at Forslaget indeholder en Del godt, og at Udskydelsen af Forvaltningens Adskillelse fra Retsplejen er af mindre Vigtighed, blot Domssystemet reformeres. De socialdemokratiske Provinsblade forstode meget godt, at Domssystemets Omordning praktisk set havde megen Interesse for de Befolkningslag, som de mene særlig at repræsentere, og ikke Forvaltningens Adskillelse fra Retsplejen, at det altsaa kom an paa Reformen af Domssystemet vedrørende Inkvisitionsprincippet og Offentlighed og Mundtlighed.

Alfred Christensen: Jeg forudsætter, at det Citat, som den ærede Ordfører fremkom med fra Professor Munch-Petersen, er rigtigt. Hvad mine egne Notitser angaar, har jeg selv taget dem og ved, at de ere rigtige. Men en saadan Attest som den med Forbehold af de 4—5 Klagepunkter vil jeg ogsaa være i Stand til at give fra mig, saa at jeg siger, det er et Fremskridtsforslag, men samtidig anker over, at der ikke er Adskillelse mellem Retspleje og Forvaltning, anker over, at der lappes paa Inkvisitionen og ikke indføres Anklageprincip, anker over, at der ingen Umiddelbarhed er, og anker over, at Kommissionsdomstolen vedbliver i Strid med Grundlovens § 70. Fraset det er det altsammen meget godt, men det er mine Kælebørn, deri ser jeg det vigtigste af det hele. Og saa maa den ærede Ordfører ikke glemme, at disse Ord af Professoren ere fremkomne om det oprindelige Lovforslag, hvor Nævningerne ikke vare ødelagte endnu, da man har gjort dem til Administrations-Nævninger i Stedet for almindelige Valgrets-Nævninger. Naar jeg altsaa tager Forbehold med Hensyn til disse 5 Punkter, skal den ærede Ordfører faa al den Ros fra mig, som han maatte ønske.

Ordføreren (Sveistrup): Jeg skal blot fremhæve, at det, som gav mig Anledning til at komme ind paa dette, var den Bemærkning fra det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), at der manglede Udtalelser fra Juristerne. Forslaget har foreligget i 1½ Aar, saa der har været Tid nok til at udtale sig.

Alfred Christensen: Udtalelser fra Jurister ere fremkomne fra mig, idet jeg opstiller disse 4 Ankepunkter.

Borgbjerg: Maa jeg gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Justitsminister, de behøve ikke at blive mange. Rabalderet skal jeg skænke Justitsministeren. Han fik Lov til at karakterisere en Gruppens eller et Partis Virksomhed, der var vendt imod ham, som Rabalder. Formanden skred ikke ind. Det maa være Formandens Sag. Jeg maatte ikke sige, at det var blevet en politisk, personlig Nødvendighed for Justitsministeren at faa en hvilken som helst Retsreform; det blev paatalt. Den højtærede Justitsminister maatte sige Rabalder til mig og mit Parti. Det faar nu være. Rabalderet skænker